47 సంవత్సరాల క్రిందట విడుదలైన ఈ నవల ఆ రోజుల్లో సృష్టించిన సంచలనం అంతా ఇంతా కాదు. 1962 నుంచీ 1976 వరకూ మూడు సార్లు పునర్ముద్రించబడింది. దాదాపు 15,000 కాపీలు పైగా అమ్ముడుపోయాయి ఆ రోజుల్లోనే. ఈ నవల పుస్తకం వెనుక నున్న క్రింది వాక్యాలు నవల పట్ల ఉత్కంఠతని రెట్టింపు చేస్తాయి.

***

భారతి భుజాల మీద ఏదో చేతులు వేసింది. మొహానికి ఏదో రాసుకుంది? ఏమిటది?

మెట్లమీద ప్రసాద్ చూసిన ఆకారం ఏమిటి? మనిషి కాదని నిశ్చయంగా ఎందుకన్నాడు? వైకుంఠరావు చనిపోయి రెండు రోజులైంది. అతని శవం, మేడమీద కుర్చీలో ఎట్లా ఉంది? ఇంట్లో ఎట్లా తిరుగుతోంది?

"దూరంగా పొండి, తలుపు దగ్గరకి వెళ్ళకండి" అని అరుస్తూ భారతి ప్రసాద్‌నీ, శేఖర్‌నీ ఎందుకు వెనక్కి లాగింది.?

ఈ పుస్తకం రాత్రిళ్ళు ముట్టుకోవద్దు. ఒంటరిగా ఉన్నప్పుడు చదవొద్దు. భయం వేసినప్పుడు అప్పటికి చదవడం ఆపి కొంతసేపటి తర్వాత మళ్ళీ మొదలుపెట్టండి..!

(తెలుగులో మొట్టమొదటి హారర్ ఫిక్షన్ నవల ఇది . మొదటి ముద్రణ: 1962లో)

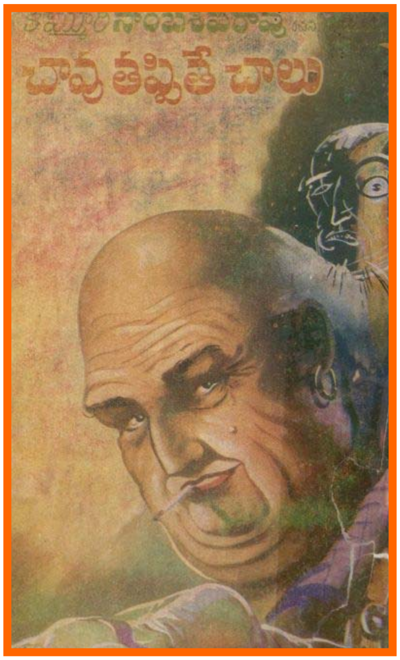

(క్రిందటి సంచిక నుంచీ తరువాయి)

15

"ఏమిటి చదువుతున్నావు?" అడిగాడు రాజారాం సావిత్రిని చూడగానే. సావిత్రి మొహం వివర్ణమైంది. చటుక్కున చేతిలో ఉన్న కాగితం మడిచి జాకెట్ లోపల దోపుకుంటూ "నా స్వవిషయం" అన్నది.

"పోస్టులో వచ్చిందా?" అడిగాడు.

"ఆ!" అని సావిత్రి వంట ఇంట్లోకి వెళ్ళింది.

రాజారాం కుర్చీలో చతికిల పడ్డాడు. రాత్రి తనకి కలిగిన అనుభవం సావిత్రికి చెప్పలేదు - చెపితే భయపడి వెళ్ళిపోతుంది. పొద్దున్న తను విమానాశ్రయానికి వెళ్ళి శేఖర్‌ని కారులో తీసుకు వచ్చాడు. కారు షెడ్లో పెట్టి తిరిగి వచ్చేప్పుడు పోలీస్ జీప్ పోర్టికోలో ఆగి ఉండడం చూశాడు. రాజారాం గుండె

ఆగిపోయింది. కామరాజు పోలీసులకి రిపోర్టు చేస్తాడని అనుకున్నాడు కాని పోలీసులు వస్తే తనేం చెయ్యాలనేది ఆలోచించలేదు. తనని గుర్తుపడితే ఇంట్లో చొరబడింది తనే అని అనుమానం కలుగుతుంది. అనుమానం కలగగానే తనని కొన్నాళ్ళపాటు లాకప్‌లో పడేస్తారు. తర్వాత ఒదిలేసినా తను మళ్ళీ ఈ ఇంటి ప్రాంతాలకి రావడానికి వీలుండదు. జైలుకి వెళ్ళి వచ్చాక కామరాజు తనని డ్రైవర్‌గా ఉండనివ్వడు. తను ఇప్పుడు పారిపోయినా ప్రయోజనం లేదు. నేలమీద ఒక కవరు పడివుండటం చూసి దాన్ని తీశాడు. కవరు మీద ఓ అక్షరం కూడా లేదు, అతికించిన కవరు ఒక వైపు చింపబడి ఉంది. సావిత్రికి ఆ కవరులోనే ఆ ఉత్తరం వచ్చి ఉంటుంది అనుకుని చటుక్కున అనుమానంతో కవరు మళ్ళీ పరీక్ష చేశాడు రాజారాం. పోస్టులో వచ్చిందని చెప్పింది సావిత్రి. కవరు మీద పోస్ట్ ముద్ర లేదు. సావిత్రిని అడిగితే నిజం చెపుతుందని నమ్మకంలేదు అతనికి.

"పోలీసులు వచ్చారు. చూశావా!" అని అడుగుతూ వంట ఇంట్లోంచి బయటికి వచ్చింది సావిత్రి.

"అవును చూశాను" అన్నాడు రాజారాం

"రాత్రి ఋజువులు ఏవైనా -?" అని ప్రశ్న పూర్తి చేయలేదు సావిత్రి.

"లేదు"

"అంతవరకూ నయమే. నేను స్నానం చేసి వస్తాను. నువ్వు ఇక్కడే ఉంటావుగా!" అడిగింది సావిత్రి. రాజారాం తలూపాడు. ఆరేసిన బట్టలు తెచ్చుకోడానికి పెరట్లోకి వెళ్ళింది సావిత్రి. వెంటనే రాజారాం ఒక్క గంతులో వెళ్ళి తలుపు తీశాడు. జేబులోంచి స్క్రూ డ్రైవర్ తీసి, గడియని కొద్దిగా వంచేసి, చటుక్కున హాల్లోకి వెళ్ళి కుర్చీలో కూర్చుని, కాళ్ళు జాపి, కళ్ళు మూసుకున్నాడు. రెండు నిమిషాల తర్వాత సావిత్రి హాల్లోకి వచ్చి రాజారాం కళ్ళుమూసుకునుండటం గమనించి, అట్టే చప్పుడు చెయ్యకుండా నీళ్ళ గదిలోకి వెళ్ళి తలుపు మూసుకుంది,

నీళ్ళ చప్పుడు. సావిత్రి కూనిరాగం వింటూ కూర్చున్నాడు రాజారాం. అయిదు నిమిషాల తర్వాత నీళ్ళ గది దగ్గరకి వెళ్ళి చటుక్కున తలుపు తెరిచాడు.

"ఎవరు?" అంటూ బెదిరిపోయి తలుపువైపు తిరిగింది సావిత్రి.

"నువ్వు స్నానం చేస్తున్నావా!" అని తలుపు మూసేసి వెనక్కి తిరిగాడు రాజారాం

"ఇందాక చెప్పానుగా!" అరిచింది సావిత్రి

"అవును మరిచిపోయాను" అన్నాడు హాల్లోంచి రాజారాం. అతని మొహం ఎర్రనయింది. పళ్ళు పటపట కొరుకుతున్నాడు కళ్ళు నిప్పులు కక్కుతున్నాయి.

తన చెల్లెలు సావిత్రి ఏడేళ్ళప్పుడు ఆడుకుంటూ గడప మీద పడింది. గడపకున్న ఇనుప కొక్కి గుచ్చుకుని అరంగుళం లోతు దిగబడి వీపుకి గాయం అయింది. వెంటనే డాక్టర్ దగ్గరకి తీసుకెళ్ళాడు రాజారాం. చాలా రక్తం కారి సావిత్రికి స్పృహ పోయింది. డాక్టర్ కుట్లువేశాడు గాయం పూర్తిగా మానడానికి పదిహేను రోజులు పట్టింది. వీపు మీద అరంగుళం పొడుగు, వేలు వెడల్పున మచ్చపడింది.

స్నానం చేస్తున్న సావిత్రి మీద అటువంటి మచ్చలేదు.

"నువ్వెవరు? నా చెల్లెలివి అని ఎందుకు చెప్పావు?" అని అడుగుదామనుకున్నాడు రాజారాం. ఇప్పుడు అడక్కూడదు. ఇంకా కొన్ని విషయాలు తెలుసుకోవాలి అనుకున్నాడు అంతలో ఒక పోలీస్ కానిస్టేబుల్ వచ్చి "డ్రయివర్‌వి నువ్వేనా?" అడిగాడు. రాజారాం తలూపాడు.

"ఇనస్పెక్టర్ పిలుస్తున్నారు" చెప్పాడు కానిస్టేబుల్.

16

"భారతీ!"

"ఆ! మీరా!" అన్నది భారతి శేఖరాన్ని ఆశ్చర్యంతో చూసి.

శేఖర్ తలుపుకి అవతల నిలబడి "ఏం చేస్తున్నారు! తీరికగా ఉన్నారా" అడిగాడు.

భారతి చిన్నగా నవ్వుతూ "ఏం?" అడిగింది.

"మీరు చాలా బాగా టెన్నిస్ ఆడతారని చెప్పింది పద్మ."

"వస్తాను మీ నాన్నగారికి మందిచ్చేసి క్షణంలో వస్తాను" అని కామరాజు గదిలోకి వెళ్ళింది భారతి.

శేఖర్ భారతి గది దగ్గర పచార్లు చేస్తున్నాడు.

"బావా రాకెట్ పట్టుకుని యిక్కడ నిలబడ్డావేం? రా!"

అన్నది పద్మ అతని దగ్గరికి వచ్చి.

"సారీ పద్మా! భారతిని యిప్పుడే పిలిచాను"

పద్మ మొహం ఎర్రనయింది. అంతలో రాకెట్ తీసుకుని భారతి వచ్చి పద్మని చూసి "మీరు కూడా రండి,గెలిచిన వాళ్ళు మీతో ఆడాలి" అన్నది.

ముగ్గురూ హాల్లోకి వెళ్ళాగానే భానుమతి ఎదురయి "అమ్మాయీ! పద్మా..ప్రసాదు నిన్ను పిలుస్తున్నాడు" అన్నది.

"ఎందుకు?" అంది పద్మ చిరాకుగా.

"ఏమో నాకేం తెలుసు, మంచం మీద వున్నాడు కనుక చెప్పమన్నాడు" అని వెళ్ళిపోయింది భానుమతి.

"మంచం మీద పడుకున్న మనిషికి నర్సింగ్ చెయ్యడానికి భారతి వెళ్ళాలి కానీ నేనెందుకు?" అన్నది పద్మ.

"ఎందుకు పిలిచాడో వెళ్ళిరా!" అన్నాడు శేఖర్.

పద్మ అయిష్టంతో ప్రసాద్ గదిలోకి వెళ్ళింది.

***

"ఇంట్లోకి వచ్చి అన్ని గదుల తలుపులకి బయటపెట్టిన గడియలు తీసిందెవరు?" అడిగాడు కానిస్టేబుల్.

"నేనూ, మొద్దబ్బాయి" అన్నాడు శేషయ్య.

"ఈ ఇంటి తోటమాలి నువ్వేనా?"

"అవునండి!"

"లోపలికి వెళ్ళు. ఇన్స్పెక్టర్ గారు నీతో మాట్లాడాలిట.."

శేషయ్య, మొద్దబ్బాయి లోపలికెళ్ళారు.

ఇన్స్పెక్టర్ వాళ్ళిద్దర్నీ తీక్షణంగా చూసి "జరిగిందేమిటో వివరంగా చెప్పండి!" అన్నాడు. అంతా విన్న తరువాత "మీ వేలిముద్రలు తీసుకోవాలి, అదుగో ఆ సిరా చేతులకి రాసుకోండి" అన్నాడు.

"మా వేలి ముద్రలు ఎందుకు? మేం ఏం నేరం చేశాము? ఇంట్లో వాళ్ళు ఏదో ప్రమాదంలో ఉన్నారని వచ్చి సహాయం

చేసినందుకా?" మండి పడ్డాడు తోటమాలి.

"నువ్వు వేలి ముద్రలు యివ్వడానికి నిరాకరించవచ్చు. అటువంటి పక్షంలో నిన్నూ, నీ కొడుకునీ పోలీస్ స్టేషన్ తీసుకెళ్ళాల్సి వస్తుంది."

"తీసుకెళ్ళండి. మంచి పనిచేసినందుకు జైల్లో పెట్టండి. చాలా న్యాయంగా వుంటుంది. నేను మాత్రం వేలి ముద్రలు ఇవ్వను. మా వాణ్ణి ఇవ్వనివ్వను" అన్నాడు శేషయ్య.

"సరే! వీళ్ళిద్దర్నీ జీప్ లో ఎక్కించు" అన్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్ కాన్ స్టేబుల్‌తో. తరువాత నౌకర్లని ఒక్కొక్కర్నే పిలిపించి ప్రశ్నించాడు.

పన్నెండు గంటల ప్రాంతంలో సార్జంటు వచ్చి ఇన్ స్పెక్టర్కి రిపోర్టు ఇచ్చాడు. "బాల్కనీ లోంచి ఎవరో నీటి గొట్టం పట్టుకుని కిందికి దిగినట్లు నిదర్శనాలున్నాయి సార్ అంతే.. ఇంట్లోకి దొంగ ఎలా వచ్చాడో నిదర్శనాలేమీ లేవు" అన్నాడు.

"సరే! నేను కామరాజు గారితో చెప్పి వస్తాను" అని ఇన్ స్పెక్టర్ కామరాజు గదికి వెళ్ళాడు.

"ఏం ఇన్ స్పెక్టర్! ఏమైనా తెల్సిందా?" అడిగాడు కామరాజు.

"దొంగ ఎలా ఇంట్లో ప్రవేశించాడో తెలియలేదు. ఇంట్లో వున్న వాళ్ళు ఎవరో ఒకళ్ళు తలుపు తెరిచి ప్రవేశం ఇచ్చి ఉండాలి. బాల్కనీలోంచి నీటి గొట్టం పట్టుకుని ఒక మనిషి కిందికి దిగినట్టు నిదర్శనాలు కనిపించాయి. ఇంట్లో ఒక్క వస్తువు కూడా పోలేదని నిశ్చయం అయింది. పని వాళ్ళందర్నీ తరచి తరచి ప్రశ్నించాను. ఏమీ తెలియలేదు. తోటమాలి, అతని కొడుకు వేలి ముద్రలు ఇవ్వడానికి నిరాకరించారు. అందువల్ల వాళ్ళమీద కొద్దిగా అనుమానం కలుగుతోంది. వాళ్ళని స్టేషన్ కి తీసుకెళ్తున్నాను"

"ఎందుకు?"

"కాసేపు లాకప్ లో పెడితే భయపడి ఏదయినా తెలిసి వుంటే చెపుతారని.."

"ముసలాడు..కొట్టకండి.."

"ఛా! ఛా! వూరికే బెదిరిస్తాను..అంతే" అని ఇన్‌స్పెక్టర్ వెళ్ళిపోయాడు.

17

"ఎందుకు పిలిచావ్" అడిగింది పద్మ ప్రసాద్ పడుకున్న గది తలుపు దగ్గరే ఆగిపోయి.

"లోపలికి వచ్చి ఇలా కూర్చో. నీతో మాట్లాడాలి" అన్నాడు ప్రసాద్ పద్మ కళ్ళలోకి చూస్తూ.

"త్వరగా చెప్పు నేను వెళ్ళాలి" పద్మ విసుగ్గా చేతిలో బాట్ ఊపుతూ మంచం దగ్గిరికెళ్ళి నిలబడి "ఊం..చెప్పు" అన్నది.

"నువ్వు ఈ ఇంట్లో ఉండడం మంచిది కాదు. మద్రాసుకి వెళ్ళిపో" అన్నాడు ప్రసాదు.

"ఏం? ఎవరికి మంచిది కాదు?"

"నీకే నేను రాత్రి చూసిన ఆకారం దెయ్యం అంటే ఎవరూ నమ్మడం లేదు. నిజం చెప్తున్నాను. నేను కల కనలేదు. భయంతో వూహించలేదు. అది మనిషికాదు. ఏదో తెలియని శక్తి ఎదిరించడం వివేకమైన పని కాదు"

"అయితే నువ్వెందుకు వెళ్ళి పోవూ?"

"నా విషయం వేరు. మొగాణ్ణి"

పద్మ నవ్వి "దెయ్యం విషయంలో మొగాళ్ళ ధిక్యం ఏం వుంది ప్రసాద్!? పిచ్చిగా మాట్లాడక నిద్రపో!" అని వెనక్కి తిరిగింది.

"పద్మా!"

"ఏమిటి?"

"ఇంకొక మాట!"

"నువ్వంటే నాకు ప్రాణం! నిన్ను చూసిన మరుక్షణమే నేను నీ దాసుణ్ణయిపోయాను.."

పద్మ అతన్ని చూసి ఆపాదమస్తకమూ పరీక్షగా చూసి "ఒక ఆడదాన్ని చూసీ చూడడంతోనే దాసుడు కావడం వివేకమైన పనికాదు..." అని చర చర గదిలోంచి వెళ్ళిపోయి తిన్నగా టెన్నిస్ కోర్టుకి పరుగెత్తింది. భారతి కాని, శేఖర్ కాని ఆ ప్రాంతాల ఎక్కడా కనిపించలేదు. మొహం చిట్లించి రొప్పుతూ పరికించి చూసింది. "ఏమయ్యారు? ఇటు వచ్చారే! ఎక్కడికి వెళ్ళారు!?"

పకపక నవ్వడం వినిపించి చటుక్కున వెనక్కి తిరిగింది. వెనక ఎవరూ లేరు. ఎవరు నవ్వారు..? పద్మ ఒళ్ళు ఝల్లుమన్నది. ఆ ఇంట్లో దెయ్యం వున్నదని ప్రసాద్ చెప్పిన మాటలు జ్ఞాపకం వచ్చాయి. దెయ్యం పట్టపగలు కూడా వస్తుందా!?

"వెనక్కి తిరుగు..ఈ పువ్వు నీ తలలో పెట్టనియ్" అన్న్ శేఖర్ మాటలు వినిపించే సరికి పద్మకి ధైర్యమూ, కోపమూ వచ్చాయి.

ఆ మాటలు క్రోటన్స్ వెనకనుంచి వినపడ్డాయి. విసురుగా వెళ్ళి పద్మ ఓ క్రోటన్ వెనక ఆగిపోయింది ఎర్రని మందారం భారతి జడలో పెడుతున్నాడు శేఖర్. పద్మ పళ్ళు పట పట కొరుకుతోంది.

"థాంక్స్" అని వెనక్కి తిరిగి శేఖర్ కళ్ళల్లోకి చూసి "టెన్నిస్ ఆడదామా!" అడిగింది భారతి.

శేఖర్ ఆమెకి అడ్డం తొలగలేదు. గెడ్డం కింద వేళ్ళు పెట్టి మొహం పైకెత్తి చటుక్కున పెదిమలమీద మృదువుగా ముద్దు పెట్టుకున్నాడు. భారతిలో ఆశ్చర్యమూ, కోపమూ తుఫానులా చెలరేగాయి. ఏం అనాలో తెలియలేదు. శేఖర్ తనని అవమానించాడనే బాధతో కుమిలి పోయింది.

"విదేశాలకు వెళ్ళి ఇందులోనా నువ్వు ట్రెయినింగ్ అయ్యావు!" అంటూ వాళ్ళ దగ్గరికి వెళ్ళింది పద్మ. భారతి పద్మని చూడలేకపోయింది. సిగ్గుతో తలవంచుకుని అక్కణ్ణించి పరిగెత్తింది.

పద్మ పకపక నవ్వుతూ "సారీ!" అన్నది. అక్కసు, హేళన, ఈర్ష్యా ధ్వనించాయి. ఆ నవ్వులో.

శేఖర్ మౌనంగా నిలబడిపోయాడు.

"చాలా గట్టివాడివే! పొద్దున్న వచ్చావు! మధ్యాహ్నానికల్లా ఆ అమ్మాయిని నీ చేతుల్లో మైనం ముద్ద చేశావు. లేక ఆ అమ్మాయే నిన్ను తన చేతుల్లో పిండి బొమ్మ చేసిందా!"

"షటప్!" అని శేఖర్ చకచక వెళ్ళిపోయాడు. పద్మ కళ్ళల్లో నీళ్ళు నిండాయి.

18

సాయంకాలం పోలీసు ఇన్స్పెక్టర్ తోటమాలి శేషయ్యనీ మొద్దబ్బాయినీ తీసుకొచ్చి దింపేశాడు. కామరాజుని కలుసుకుని "వాళ్ళిద్దరి విషయం ఆరా తీశాను. దొంగలు కాదు. పోలీసులంటే భయంవల్ల అలా ప్రవర్తించారు" చెప్పాడు.

కామరాజు తల ఊపాడు.

"మెయిన్ స్విచ్ ఆర్పేసి, తరువాత ఎవరో వెలిగించి ఉండాలి అని నా అనుమానం. కాని స్విచ్ మీద వేసి ముద్రలు ఏమీ లేవు. చేతికి జేబురుమాలు చుట్టుకుని ఉండవచ్చు దొంగ. ఇక పోతే పద్మ గది తలుపు లోపల గడియ ఆసిడ్‌తో కరిగించి వేయబడిందని తేలింది. తలుపు సందులోంచి గడియ మీదికి ఆసిడ్ పోసి ఉండాలి. టెలిఫోన్ తీగ ఎవరో కత్తిరించారు. కనుక ఈ పనులన్నీ ఎవరో మనిషే చేసి ఉండాలని తేలుతోంది. దెయ్యం అయితే తలుపు తెరవడానికి ఆసిడ్ పొయ్యవలసిన అవసరం ఉండదు. దెయ్యాలకి తలుపులూ, గోడలూ అడ్డురావు కదూ!" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

కామరాజు నవ్వి "యు ఆర్ కరెక్ట్ దెయ్యం అనేది నాన్‌సెన్స్. నేను నమ్మను. వాకిలి తలుపు తెరిచి ఉండగా దొంగ లోపల ప్రవేశించి ఉంటాడు ఎవరూ తనకి అడ్డురాకుండా అన్ని గదులకీ గడియలుపెట్టి ఉంటాడు. పద్మ పడుకున్న గదిలో ధనరాసులుండ వచ్చునని అనుకుని ఆ గదిలో ప్రవేశించడానికి ప్రయత్నించి లోపలికి వెళ్ళి ఉంటాడు. ఏమీ లేకపోయేటప్పటికి బయటికి వచ్చేసి ఉంటాడు, దొంగని చూసి దెయ్యం అని ప్రసాద్ భ్రమ పడ్డాడు. థాంక్స్ ఇన్‌స్పెక్టర్! కబురు చెయ్యగానే వచ్చారు" అన్నాడు కామరాజు.

"థాంక్స్ ఎందుకు! మా డ్యూటీ మేము చేశాం. వస్తాను సార్!" అని ఇన్‌స్పెక్టర్ లేచి నిలుచున్నారు.

అంతలో మునయ్య ఓ కవరు తీసుకు వచ్చి కామరాజు కిచ్చాడు.

కామరాజు కవరు ఇటు అటు తిప్పి చూసి చింపాడు అందులో ఒకే ఒక పావురావు కాగితం ఉంది చదవడం ప్రారంభించాడు.

"శ్రీ కామరాజుగారికి

మీరు ఈ ఇంట్లో ఉండడం మంచిదికాదు దెయ్యాలంటే మీకు నమ్మకం లేకపోవచ్చు. కాని నా మాట వినండి. మీరూ, మీ ఆప్తులూ వెంటనే ఈ ఇల్లు వదిలి ఇంకెక్కడికయినా వెళ్ళండి. మొండిగా ఉంటే చాలా ఘోరాలు జరుగుతాయి. తర్వాత చింతించి ప్రయోజనం ఉండదు

శ్రేయోభిలాషి"

తేదీ లేదు. ఊరి పేరు లేదు. కామరాజు ఆ ఉత్తరం ఇన్‌స్పెక్టర్‌కి ఇచ్చి "చదవండి!" అన్నాడు.

"ఈ ఉత్తరం ఎవరు రాసి ఉంటారని మీ అనుమానం?" అడిగాడు ఇన్‌స్పెక్టర్ ఉత్తరం చదివి.

కామరాజు పెదవి విరిచి "ఎవర్ని అనుమానించను! ఏమో!" అన్నాడు.

"ఈ ఉత్తరం నేను తీసుకు వెళతాను. వేలిముద్రలు కాని, ఇతర నిదర్శనాలు కాని ఏమైనా కనపడతాయేమో చూస్తాను."

"సరే! అన్నాడు కామరాజు.

19

"ఏమమ్మా! ఎందుకు ఆ కళ్ళ నీళ్ళు నిన్ను ఎవరేమన్నారు?" అడిగాడు వైకుంఠరావు పద్మని. అయిదు నిమషాల సేపు పద్మ వెక్కి వెక్కి ఏడ్చింది. తండ్రి ఎంత ఓదార్చినా ఎంత బతిమాలినా ఏడుపు మానలేదు.

"చెప్పమ్మా! ఏం జరిగింది?" అడిగాడు వైకుంఠరావు పదోసారి.

"ఈ ఇంట్లో ఇంకొక క్షణం ఉండను. వెళ్ళిపోదాం" అన్నది పద్మ.

"అసలు ఏం జరిగిందో చెప్పు!"

పద్మ కళ్ళు తుడుచుకుని, ఎక్కిళ్ళు ఆపుకుంటూ జరిగింది చెప్పింది తండ్రికి.

"ఆస్తిపరుడు విదేశాలకి వెళ్ళి వచ్చినవాడు, అందగాడు శేఖర్, అతన్ని వలలో వేసుకుందామని ఆ అమ్మాయి ప్రయత్నించడంలో ఆశ్చర్యమేమీ లేదు. ఎటొచ్చీ శేఖర్ అంత అవివేకంగా ఎందుకు ప్రవర్తించాడనేదే సమస్య. ఏమైనా మనం ఇక్కణ్ణించి వెళ్ళిపోవడం అవివేకం. శేఖర్‌ని తన వశం చేసుకునేందుకు భారతికి పూర్తిగా అవకాశం ఇచ్చిన వాళ్ళం అవుతాం. ఆ అమ్మాయిని ఇక్కణ్ణించి

పంపించేసే ఏర్పాటు చేస్తాను. అప్పుడు శేఖర్ ఎలా మారిపోతాడో నువ్వే చూద్దువుగాని" అని పద్మని ఒప్పించి వైకుంఠరావు చర చర కామరాజు గదిలోకి వెళ్ళాడు.

కామరాజు పడుకుని ఏదో చదువుకుంటున్నాడు. భారతి ఔన్సు గ్లాసులో మందు పోస్తోంది.

"ఏం బావా! చదరంగం ఆడతావా!" అడిగాడు కామరాజు పుస్తకం మూసేస్తూ.

"ఊ!" అన్నాడు వైకుంఠరావు. మందు ఇచ్చి భారతి తన గదిలోకి వెళ్ళిపోయింది.

"ఇంట్లో ఇంతమంది ఉండగా ఈ నర్సు ఎందుకు? డబ్బు దండగ. ఈ మాత్రం మందు ఇవ్వడం పద్మ చెయ్యలేదూ!" అన్నాడు వైకుంఠరావు.

"మంచి పిల్ల, తండ్రి లేడు తల్లినీ తమ్ముణ్ణి పోషించాలట. పాపం!" అన్నాడు కామరాజు

"అందుకని అవసరం లేకపోయినా జీతం ఇస్తావా?"

కామరాజు నవ్వి "అవసరం ఏముంది? నర్సింగ్ చేస్తోందిగా! నీ ఎత్తు ఆలోచించి వెయ్యి. రాజు కట్టుబడి పోతాడు" అన్నాడు.

భారతి గురించి ఇక కామరాజుతో మాట్లాడి ప్రయోజనం లేదని నిశ్చయించుకున్నాడు వైకుంఠరావు. రెండు ఆటలు ఆడి వెళ్ళిపోయాడు.

తండ్రి రాగానే "ఏమైంది?" అడిగింది పద్మ.

"ఆ అమ్మాయిని కామరాజు పనిలోంచి తీసేటట్లు లేడు. కనుక ఆ అమ్మాయే పనిలోంచి వెళ్ళిపోయే పథకం వేస్తాను."

"ఏం చేస్తావు!"

"ఇప్పుడేమీ అడగక. ఆలోచించాలి. ఎవరో అనామకురాలు వచ్చి మన శేఖర్‌ని పెళ్ళిచేసుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తుందా! ఎంత ఆశ! దాని పని నేను పడతానుండు" అని వైకుంఠరావు తీవ్రంగా ఆలోచిస్తూ గదిలో పచార్లు ప్రారంభించాడు.

"భారతీ"

"ఎవరు? అని పడుకున్నదల్లా లేచి కూర్చున్నది భారతి.

"నేను శేఖర్ని" తలుపు తెరిచి అక్కడే ఆగిపోయాడు.

భారతి చటుక్కున లేచి "ఎందుకు వచ్చారు?" అడిగింది.

"క్షమాపణ అడగటానికి"

భారతి మాట్లాడలేదు.

"చొరవ చేసుకుని అలా మొరటుగా ప్రవర్తించినందుకు క్షమించు భారతీ! ఎందుకలా ప్రవర్తించానో నాకే తెలియదు. నిగ్రహించుకోలేకపోయాను."

భారతి తలవంచుకు నిలుచున్నది.

"నన్ను గురించి నువ్వు ఏమనుకున్నావో! ఏ ఆడది కనిపించినా ఒళ్ళు మరిచిపోయి అలా ప్రవర్తిస్తాననుకోకు. నా స్వభావం అలాంటిది కాదు."

"జరిగిందేదో జరిగిపోయింది. మరిచిపోండి" అని వెనక్కి తిరిగింది భారతి.

"నిన్ను మరిచి పొమ్మని చెప్పడానికి కాని నేను మరిచిపోతానని చెప్పడానికి కానీ రాలేదు నీ దగ్గరికి. నేను పుట్టినప్పటినుంచి వెతుకుతున్నదేదో కనిపించినట్టయింది. నిన్ను చూడగానే. అదేమిటో తెలియదు. ప్రేమంటారేమో!" అన్నాడు శేఖర్.

భారతి చటుక్కున అతనివైపు తిరిగి "దయచేసి వెళ్ళిపొండి నన్ను అలా హేళన చెయ్యకండి" అన్నది ఆమె కళ్ళల్లో నీళ్ళు నిండాయి.

"నిన్ను హేళన చేస్తున్నానా! అదేమిటి భారతీ!"

"ప్లీజ్! మీ నాన్నగారికి నర్సింగ్ చెయ్యడానికి జీతం డబ్బుల కోసం మీ ఇంట్లో పనికి కుదిరాను నిజమే. అంత మాత్రాన -" వెక్కి వెక్కి ఏడ్వడం ప్రారంభించింది భారతి.

శేఖర్ నిశ్చేష్టుడయిపోయాడు. భారతిని ఎలా ఓదార్చాలో, ఏమని చెపితే ఆమె కళ్ళ నీళ్ళు తుడుచుకుంటుందో తెలియక తికమక పడుతున్నాడు.

"ఏమోయ్! ఇక్కడ ఉన్నావా నువ్వు?"

శేఖర్ ఉలిక్కిపడి వెనక్కి తిరిగాడు. భారతి గది తలుపు తెరిచే ఉంది. తలుపుకి అవతల వైకుంఠరావు నిలుచున్నాడు.

"ఆ పిలిచావా మామయ్యా!"

"అవును. నీతో మాట్లాడాలి!"

శేఖర్ భారతి గదిలోంచి బయటకి వెళ్ళాడు.

"నీ పేరేమిటి? నువ్వెవరు?!" అడిగాడు రాజారాం.

"ఏమిటీ ప్రశ్న!" అన్నది సావిత్రి చదువుతున్న పుస్తకం మొహానికి అడ్డం తీయకుండానే.

"ఇదుగో! ఇటు చూడు. బుకాయించి ప్రయోజనం లేదు. నువ్వు నా చెల్లెలు సావిత్రి కావని తెలుసు."

సావిత్రి పుస్తకం పక్కన పెట్టి రాజారాంని సూటిగా కళ్ళల్లోకి చూస్తూ "నా పేరు సావిత్రే" అన్నది.

"నా చెల్లెలివి కావు."

"కానని నీ కెలా తెలుసు?"

"ఎలా తెలిస్తేనేం! తెలుసు. ఎవరివో చెప్పు! ఎందుకు అబద్ధం చెప్పావు? ఎవరు నిన్ను పంపించారు?" చాలా కఠినంగా అడిగాడు రాజారాం.

సావిత్రి నవ్వి "ఎందుకంత కోపం! నీ చెల్లెలిని కాక పోతే మాత్రం ఏం! నీకేం హాని చేశాను! డబ్బు ఇచ్చాను వంట చేసి పెడుతున్నాను" అన్నది.

"నోరుముయ్యి, నిజం చెప్పు" రాజారాం చేతిలో చాకు చూసి బెదిరిపోయి, లేచి కూర్చుని "నిజంగా నా పేరు సావిత్రి, సావిత్రే" అన్నది.

రాజారాం కత్తి అరిచేతిమీద సానపెడుతూ "నువ్వు నా చెల్లెలివి కావు" అన్నాడు.

"కాను"

"అయితే ఎందుకు నా చెల్లెలని చెప్పుకుని వచ్చావు?" రాజారాం మాటలు రాళ్ళు పగలకొడుతున్నట్లున్నాయి.

"నువ్వు ఆ నగలు ఎక్కడ దాచావో కనుక్కోవడానికి."

రాజారాం తలవూపి "నిన్ను ఎవరు పంపించారు? పోలీసులా?" అడిగాడు.

"కాదు"

"మరెవరు?"

"అతనెవరో నాకు తెలియదు. ఉత్తరం రాశాడు."

రాజారాం మొహం చిట్లించి "అబద్దాలు చెప్పక, నేను మంచివాణ్ణి కాను" అన్నాడు.

"నేను నిజమే చెపుతున్నాను. నువ్వు నా మాట నమ్మాలి నీ చెల్లెలు సావిత్రిలా నేనూ రెండుసార్లు జైలుకి వెళ్ళాను. అవకాశం దొరికినపుడు సినిమాలలో చిల్లర వేషాలు వేస్తుంటాను. నువ్వు విడుదలయేందుకు వారం రోజులవి ముందు నాకు ఓ ఉత్తరం వచ్చింది."

"ఏమని?"

"నువు జైలునుంచి విడుదలై వస్తున్నావనీ, నీ చెల్లెలు సావిత్రిలా నటించి, నిన్ను మోసగించి, నీకూడా ఉండమనీ, పదేళ్ళక్రితం నువ్వు దొంగలించిన నగలు ఎక్కడో దాచావని, ఆ నగలు తీసుకోడానికి ప్రయత్నిస్తావనీ, ఆ నగలు ఎక్కడ దాచినదీ తెలుసుకోమనీ రాశారు ఎవరో. అందుకు నేను సమ్మతిస్తే అడ్వాన్సుగా రెండు వేల రూపాయలు ఇస్తానని నగల విషయం చెప్పిన తర్వాత పదివేల రూపాయలు ఇస్తాననీ రాశాడు. ఒప్పుకున్నాను. ఆ మనిషి ఎవరో నేను చూడలేదు. అతని పేరు నాకు తెలియదు. ఎక్కడుంటాడో కూడా తెలియదు."

"అయితే ఒప్పుకున్నట్లు అతనికి ఎలా తెలియజేశావు? నగల విషయం తెలుసుకున్న తర్వాత అతనికి ఎలా తెలియజేయమన్నాడు?"

"కేరాఫ్ పోస్టుమాస్టర్, మౌంట్ రోడ్ పోస్ట్ ఆఫీసు," అన్న అడ్రసుకి ఉత్తరం రాయమన్నాడు. రాశాను. మర్నాడు నా గదికి ఒక ఆడమనిషి వచ్చి రెండువేల రూపాయలు ఇచ్చింది. నాకు డబ్బు ఇస్తున్న మనిషి చాలా చెడ్డవాడనీ, అతన్ని మోసం చేస్తే ప్రాణాలు తీసేస్తాడనీ, అన్నమాట ప్రకారం తు.చ తప్పకుండా చెయ్యమనీ హెచ్చరించింది. ఓ చిరునామా చెప్పి నగలు ఎక్కడదాచినది తెలుసుకున్న తర్వాత అక్కడకి ఉత్తరం రాయమన్నది.

"ఏమిటా చిరునామా?"

"నా పెట్టెలో దాచాను తెస్తానుండు"

"కదలక. అలాగే కూర్చో. పెట్టె నేను తీస్తాను" అని మంచం కిందవున్న పెట్టెని ఒక తన్ను తన్నాడు రాజారాం, సావిత్రి అవతల పక్కకి జరిగింది. మంచాన్ని చుట్టి వెళ్ళి పెట్టె బల్లమీద పెట్టి తెరిచి "ఎక్కడున్నది!" అడిగాడు.

"కుడివైపున ఆ ఎర్రచీర అడుగున ఒక కవరున్నది."

రాజారాం ఆ కవరు తీశాడు. అందులో ఒక ఉత్తరమూ, ఒక చిన్నకాగితమూ ఉన్నాయి. ముందు ఉత్తరం చదివాడు. సావిత్రికి ఆ అజ్ఞాత వ్యక్తిరాసిన ఉత్తరం అది. కాగితం మీద చిరునామా చూశాడు.

గణపతి పిళ్ళై వీధి, నెంబర్ 779, మొదిలియార్ అని రాసి ఉంది. కవరు మళ్ళీ పెట్టెలో చీరకింద పెట్టేసి సావిత్రి వైపు తిరిగి "నువ్వు నిజం చెపుతున్నావో, అబద్ధం చెపుతున్నావో నిశ్చయించుకో లేకుండా ఉన్నాను" అన్నాడు రాజారాం.

"నేను నిజమే చెపుతున్నాను. ఆ ఉత్తరం చూశావుగా!"

"ఏమో ఈ ఉత్తరం ఆలోచించి ముందుగానే నువ్వే రాసిపెట్టి ఉండొచ్చుగా! ఇవాళ నీకు ఏదో ఉత్తరం వచ్చింది. చదివి చింపేశావు ఎవరు రాశారు!"

"అతనే - నన్ను నియమించిన మనిషి."

"ఏమని రాశాడు?"

"నేను తాత్సారం చేస్తున్నాననీ. త్వరగా నగలు ఎక్కడున్నదీ తెలుసుకోమనీ."

"అది పోస్ట్‌లో రాలేదే!"

"అవును పోస్టులో రాలేదు. తలుపు దగ్గిర పడి ఉంది తీసుకున్నాను."

"అంటే ఆ మనిషి ఈ ప్రాంతంలో ఉండి నిన్నూ, నన్నూ ఓ కంట పెడుతూ ఉన్నాడన్నమాట".

రాజారాం గదిలో పచార్లు ప్రారంభించాడు. పదినిమిషాల సేపు సావిత్రి ఓపికతో కాచుకుని తర్వాత "ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నావు?" అడిగింది.

"నీ విషయమే! నిన్నేం చేద్దామా అని."

"అంటే –"

"నీ వల్ల ఇప్పటికి నాకు జరిగిన అపకారం ఏమీలేదు, నగలు ఆ ఇంట్లో ఉన్నాయనే విషయం నీకు తెలిసింది. అంతే. నేను ఇక్కడ పనికి కుదరడం వల్ల ఆ విషయం ఎలాగు తెలుస్తోంది. అందుకనే నిన్ను కనికరించి వదిలిపెట్టేద్దామా అని ఆలోచిస్తున్నాను.

సావిత్రి మంచం మీద నుంచి లేచి అతని దగ్గరికి వెళ్ళి "రాజా! నేనొక సలహా చెపుతా విను. నన్ను పంపించెయ్యక, నీతో ఉండనియి. నన్ను నియమించిన మనిషి ఎవరో కనుక్కుని నీకు చెపుతాను నగలు ఎక్కడ దాచినదీ నాకు చెప్పనవసరంలేదు. నన్ను నీతో ఉండనియ్యి" అన్నది ఆవేశంతో.

"నువ్వు ఇక్కడ నాతో ఎందుకు! నువ్వు నా చెల్లెలివి కావని నేను కనుక్కుని తరిమేశానని చెప్పు."

సావిత్రి అతనికి మరింత దగ్గరిగా జరిగింది. అతని మెడచుట్టూ చేతులు వేసింది. అతని తల తన మొహం మీదకి లాక్కుని పెదిమిల మీద గట్టిగా ముద్దు పెట్టుకుని కావలించుకుంది.

"ఒదులు వొదులు – ఏమిటీ వికారం?" అన్నాడు రాజారాం ఆమె ఆలింగనంలోంచి తప్పించుకుంటూ.

"వికారం కాదు రాజా! ఆవాళే నిన్ను జైలు దగ్గిర చూసినపుడే నేను నీదాన్ని అయిపోయాను. నీ చీకి కళ్ళు చింపిరి జుట్టు నన్ను పిచ్చిదాన్ని చేసేశాయి రాజా!"

రాజారాం సావిత్రిని కోపంగా చూస్తూ "నాటకంలో ఇది రెండో సీనా" అడిగాడు.

"నాటకం కాదు. నేను నటించడం లేదు నా గుండెమీద చెయ్యి వేసి చూడు. ఎలా కొట్టుకుంటుందో! రాజా! నేను నీ చెల్లెల్ని కానుగా! ఎందుకు సందేహిస్తావు. నేను అందంగా లేనా? నా మీద నీకు ఇష్టం లేదా"

"ఆపు! ఆపు! సావిత్రీ ఇలా కూర్చో! నువ్వు నా చెల్లెలివి కాకపోవచ్చు కాని ఇన్నాళ్ళు నా చెల్లెలు అనే అభిప్రాయంతో చెల్లెలుగా చూసుకున్నాను. ఇప్పుడు ఉన్నట్లుండి ఎలా మారతాను? నువ్వు అందమైన దానివేగాని నీ అందం నాకక్కర్లేదు. నీ విషయం వేరు. నేను నీ అన్నని కానని నీకు మొదటినుంచీ తెలుసు కనక నన్ను అన్నగా నువ్వు మొదట్నించీ చూడలేదు. నేను నిన్ను చెల్లెలుగానే చూసుకున్నాను"

"అయితే నీ మనసు మారదా?"

"ఏమో! నువ్వు నా చెల్లెలు కావనే విషయం మనసులో బాగా ఇంకాక."

అంతలో తలుపు తట్టిన చప్పుడు వినిపించేసరికి ఇద్దరూ తలుపు వైపు తిరిగారు.

"ఎవరు?" అడిగాడు రాజారాం.

"నేను" అన్న మాటలు వినిపించాయి. రాజారాం ఆ కంఠ స్వరం గుర్తుపట్టలేదు. వెళ్ళి తలుపు తీశాడు. ఎవరూ లేరు.

"ఎవరు! తలుపు తట్టిందెవరు?" అని అడుగుతున్నాడే కాని గొంతు ఎండుకుపోతుంది గుండె దడదడ మంటున్నది. కాళ్ళు ఒణుకుతున్నాయి. చెమట పోస్తోంది. బయట చీకటి. ఆ చీకట్లో తలుపు పక్కనుంచి ఒక చెయ్యి ముందుకు వచ్చింది. పెద్ద చెయ్యి, లావుగా, మొరటుగా ఉన్న వేళ్ళు, వేళ్ళ మీద గుబురుగా నల్లని వెంట్రుకలు. ఆ చెయ్యి చూడగానే అరవాలనీ, వెనక్కి తిరిగి పోవాలనీ అనిపించింది రాజారాంకి. కాళ్ళాడలేదు. రాతిబొమ్మలా నిలబడిపోయాడు.

చెయ్యి ముందుకు వచ్చి రాజారాం మెడపట్టుకుంది. గట్టిగా పట్టుకుని పక్కకి చీకట్లోకి లాగింది. రాజారాం అరవడానికి ప్రయత్నించాడు కాని గొంతు పెగలలేదు.

"ఎక్కడికి వెళ్ళావు? ఎవరు పిలిచారు?" అంటూ తలుపు దగ్గరికి వెళ్ళి గడపమీద నిలుచుని బయటికి తొంగి చూసింది సావిత్రి. ఎవరూ కనిపించలేదు.

"రాజా!" పిలిచింది. జవాబులేదు. ఇంకాస్త పెద్దగా కేకపెట్టడానికి నోరు తెరిచింది. నల్లగా, లావుగా ఉన్న చెయ్యి పక్కనుంచి తన మొహం ముందుకి రావడం గమనించి భయంతో వెనక్కి అడుగు వెయ్యబోయింది. అంతలోనే ఆ చెయ్యి బిగించిన పిడికిలితో నోటిమీద గట్టిగా కొట్టింది. సావిత్రి స్పృహ తప్పి పడిపోయింది.

(సస్పెన్స్ కొనసాగింపు వచ్చేసంచికలో)

ఈ నవల క్రిందటి భాగాలు ఇంకా చదవలేదా..?
లేక మళ్ళీ ఒకసారి చదువుదామనుకుంటున్నారా?
వెంటనే కౌముది గ్రంథాలయాన్ని సందర్శించండి..

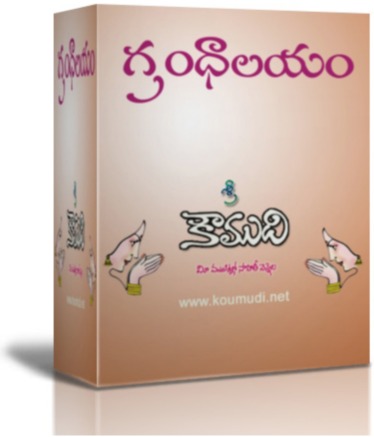

Click here to go to KOUMUDI Library